

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 8Csp/13/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219200573
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2021:8219200573.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobkyne: M. I., P. Y., G.. XX.XX.XXXX, K. G. A. XXX/XX, XXX XX K., právne zastúpenej advokátmi: JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, Svidník; Mgr. Ondrej Barna, so sídlom Zámocká 529/34, 091 01 Stropkov; JUDr. Ing. Adrián Cupák, so sídlom Goldbergera 249/1, 089 01 Svidník; Mgr. Matúš Macko, so sídlom Karpatská 804/10, 089 01 Svidník a JUDr. Daniel Tarbaj, so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Advokátska kancelária Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 300,- Eur, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 200,- Eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Vo zvyšnej časti žalobu zamietá.
- III. Žalobkyni priznáva voči žalovanému 33,34 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Bardejov (ďalej aj len „okresný súd“) 14.03.2019 sa žalobkyňa domáha uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 300,- Eur a to titulom priznania jej primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a to za porušenie jej práv spotrebiteľa, ktorých porušenia sa žalobkyňa mala úspešne dovolať v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 C 220/2014, v ktorom konaní žalobkyňa a spol., žaloval v tomto konaní aktuálne žalovaný (EOS KSI Slovensko, s.r.o., v súvislosti s pôvodným konaním vedeným pod sp. zn. 2 C 220/2014 ďalej len „žalobca“) o spoločné a nerozdielne zaplatenie 2 803,- Eur s príslušenstvom a to titulom pohľadávky z úverovej zmluvy uzavretej 24.11.2006 medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. ako veriteľom na jednej strane a v tomto konaní žalobkyňou a spol. ako spotrebiteľmi na strane druhej, zaplatenia ktorej sa v pôvodnom konaní žalobca (EOS KSI Slovensko, s.r.o.) domáhal, voči v tomto konaní žalobkyni, titulom postúpenia mu tejto pohľadávky Slovenskou sporiteľňou a.s., avšak o jej priznanie bol žalobca (EOS KSI Slovensko, s.r.o.) v tomto pôvodnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 C 220/2014 neúspešný, pretože jeho žaloba voči, v tomto konaní žalobkyni a spol., bola zamietnutá. Žalobkyňa v tomto konaní citáciou poukázala na odôvodnenie rozsudku okresného súdu č.k. 2 C 220/2014-126 z 21.04.2017, ktorý bol v odvolacom konaní potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 1 Co 41/2018-208 z 21.06.2018 a podľa ktorého bola žaloba žalobcu (EOS KSI Slovensko, s.r.o.) zamietnutá pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na jeho strane, pretože nepreukázal účinné postúpenie mu pohľadávky od Slovenskej sporiteľne a.s. z úverovej zmluvy z 24.11.2006 a to jednak z dôvodu absencie osvedčenia, žeby banka (Slovenská sporiteľňa a.s.) pred postúpením pohľadávky na, v pôvodnom súdnom konaní, žalobcu (EOS

KSI Slovensko s.r.o.) splnila povinnosť podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“) a jednako z dôvodu, že banka (Slovenská sporiteľňa a.s.) postúpila, v pôvodnom súdnom konaní žalobcovi, t.j. spoločnosti EOS KSI Slovensko s.r.o., nezosplatnenú pohľadávku.

2. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že ako spotrebiteľka bola nútená domáhať sa v pôvodnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 C 220/2014 ochrany svojich práv spotrebiteľa, v ktorom konaní bola úspešná, keďže žaloba podaná voči nej bola zamietnutá a preto sa titulom § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa domáha voči žalovanému, ktorý mal v pôvodnom konaní sp. zn. 2 C 220/2014 procesné postavenie žalobcu, priznania jej primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300,- Eur. Podľa žalobkyne primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy v obdobných veciach.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe, doručenom okresnému súdu 10.05.2019 vyslovil presvedčenie, že žalobkyňin nárok na primerané finančné zadosťučinenie nevznikol, pretože nebol splnený zákonný predpoklad na jeho priznanie podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého sa spotrebiteľ tohto finančného zadosťučinenia môže domáhať iba voči tomu, kto zodpovedá za porušenie práv alebo povinností spotrebiteľa podľa zákona o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných právnych predpisov, s tým, že takýmto subjektom nie je žalovaný, pretože on neporušil spotrebiteľské práva žalobkyne a na súde si v pôvodnom konaní uplatnil voči žalobkyňi iba ním od banky (Slovenskej sporiteľne a.s.) odkúpenú pohľadávku a teda v tomto konaní žalovanému podľa jeho názoru nesvedčí pasívna vecná legitímácia v spore. Okrem toho žalovaný uviedol, že v pôvodnom súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 220/2014 nebola jeho žaloba voči v tomto konaní žalobkyňi a spol., zamietnutá z dôvodu porušenia spotrebiteľského práva, ale z dôvodu, že v tomto pôvodnom konaní žalovaný v postavení žalobcu neunesol dôkazné bremeno, keďže nepreukázal, žeby pred postúpením mu pohľadávky od banky, bola do dispozičnej sféry v pôvodnom konaní žalovanej (tu žalobkyňa), doručená výzva banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a teda podľa žalovaného, žalobkyňa nebola v pôvodnom konaní osobou, ktorá by sa úspešne dovolala porušenia jej spotrebiteľských práv, porušenie ktorých nebolo dôvodom pre zamietnutie žaloby v pôvodnom súdnom konaní. Inými slovami podľa žalovaného, v rozsudku v pôvodnom súdnom konaní sp. zn. 2 C 220/2014 nielenže nebolo konštatované porušenie spotrebiteľského práva žalobkyne, ale žalovaný nie je ani subjektom s ktorým by žalobkyňa uzavrela úverovú zmluvu z ktorej plynula v pôvodnom súdnom konaní voči nej uplatňovaná pohľadávka a dokonca v zmysle záverov okresného súdu v pôvodnom súdnom konaní medzi žalobkyňou a žalovaným z dôvodu neplatného postúpenia pohľadávky, ani nikdy neexistoval žiadny zmluvný vzťah, preto má žalovaný za to, že v tomto prípade neboli splnené zákonné predpoklady na uplatnenie si žalobkyňou voči nemu finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Navyše podľa žalovaného pri aplikácii § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je potrebné prihliadať aj na jeho účel, ktorého účelom nie je sankcionovať akýkoľvek subjekt (ani žalovaného) za uplatnenie si ústavného práva na súdny proces, hoc aj napokon neúspešný, pretože „sankciou“ za vyvolanie neúspešného súdneho procesu je pre žalobcu už povinnosť znášať trovy v konaní úspešnej protistrany a nemala by tak tomuto žalobcovi vznikať automaticky bez ďalšieho aj povinnosť hradiť protistrane (spotrebiteľovi) ešte aj finančné zadosťučinenie iba z dôvodu, že sa obrátil na súd, t.j. podľa žalovaného dôsledkom akejkoľvek úspešnej obrany spotrebiteľa v spore nemôže byť automaticky aj nárok na finančné zadosťučinenie, pretože by to bolo v rozpore s ústavným právom každého na súdnu ochranu hoc aj svojho domnelého práva, o ktorom v konečnom dôsledku rozhoduje až súd. Podľa žalovaného je absurdné, aby bol ktokoľvek sankcionovaný finančným zadosťučinením pre protistranu len preto, že využil svoje ústavné právo na súd. Primerané finančné zadosťučinenie je podľa žalovaného namieste ako osobitná kompenzácia nemajetkovej ujmy vzniknutej spotrebiteľovi, ktorá by však mala byť nie len tvrdená, ale aj preukázaná. V danom prípade bol v pôvodnom súdnom konaní žalobkyňi priznaný plný nárok na náhradu jej trov konania, pričom žiadna ďalšia ujma jej nevznikla, ktorej by sa mohla domáhať skrz priznania jej aj finančného zadosťučinenia voči žalovanému, ktorý neporušil žiadne jej právo spotrebiteľa a podľa žalovaného tak žalobkyňa, ktorá navyše ani naďalej neplní svoj úverový záväzok voči banke (postupcovi), ku ktorému sa zmluvne zaviazala, len zneužíva svoje postavenie slabšej zmluvnej strany (spotrebiteľa) a snaží sa získať neoprávnený majetkový prospech, takže priznanie jej súdnej ochrany by znamenalo prekročenie hranice súdnej ochrany poskytovanej slabšej strane sporu, preto žalovaný navrhuje žalobu žalobkyne zamietnuť.

4. Po opakovaných urgenciách sa žalobkyňa skrz svojho právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka, vyjadrila k stanovisku žalovaného v podaní (replika), doručenom okresnému súdu 11.09.2019 v ktorom uviedla, že žalovaný aj v iných obdobných veciach, v ktorých bol aj účastníkom konania, uvádzal identickú argumentáciu a z dôvodu, že sa podľa žalobkyne s touto argumentáciou už vysporiadal Krajský súd v Prešove (odvolací súd aj v tejto veci, pozn.), žalobkyňa v tomto smere iba poukázala bez ďalšieho na jeho judikatúru (sp. zn. 3 Co 72/2018 zo 04.09.2018; sp. zn. 7 Co 62/2018 z 29.10.2018; sp. zn. 8 Co 136/2017 z 26.06.2018; sp. zn. 15 Co 86/2018 z 13.06.2019; sp. zn. 18 Co 18/2019 z 19.06.2019 a sp. zn. 20 Co 123/2017 z 12.07.2018).

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení (duplika) doručenom okresnému súdu 25.10.2019, zotrval na dôvodoch a námietkach uvádzaných vo svojom skoršom vyjadrení pričom zdôraznil jednako to, že si nemyslí, žeby sa odvolací súd s jeho argumentáciou v iných obdobných veciach už vysporiadal a jednako poukázal aj na iné rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 25 Co 12/2018 z 21.08.2018 v obdobnej veci, v zmysle ktorého na rozdiel od žalobkyňou uvádzaných rozhodnutí mal odvolací súd konštatovať, že povinnosti pri postupovaní bankovej pohľadávky neporušil žalovaný (postupník) ale pôvodný veriteľ, t.j. banka (postupca) a teda žalovaný nemôže niesť za toto porušenie zodpovednosť a teda na strane žalovaného absentuje pasívna vecná legitímácia v spore s tým, že navyše neplatným postúpením bankovej pohľadávky nebol porušený žiadny predpis slúžiaci na ochranu spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené žalovaný zotrval na svojom presvedčení, že v spore nie je pasívne vecne legitimovaným, pretože jednako on nikdy so žalobkyňou žiadnu úverovú zmluvu neuzavrel, jednako neporušil povinnosti pri postupovaní mu bankovej pohľadávky a jednako v zmysle skoršieho rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 2 C 220/2014 nebol so žalobkyňou v žiadnom zmluvnom vzťahu, takže ani nemohol porušiť jej spotrebiteľské práva, o ktorých nemá ani vedomosť, o aké práva by sa malo jednať. Podľa žalovaného tak nie sú v danom prípade splnené predpoklady na priznanie žalobkyni primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, pretože v pôvodnom konaní sp. zn. 2 C 220/2014 nebolo preukázané, žeby boli porušené spotrebiteľské práva žalobkyne a ani to, žeby ich porušil žalovaný (v pôvodnom konaní žalobca), ktoré skutočnosti musia byť preukázané, pretože toto ustanovenie neumožňuje priznať primerané finančné zadosťučinenie každému spotrebiteľovi, ktorý bol v pôvodnom konaní úspešný bez zohľadnenia dôvodu jeho úspechu.

6. Podaním doručeným okresnému súdu 06.05.2021 žalobkyňa oznámila skrz svojho právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka, že u nej došlo k zmene mena a k zmene adresy trvalého pobytu, pričom na výzvu súdu, aby zmenu mena aj listinné preukázala, zaslala okresnému súdu 13.05.2021 sobášny list z ktorého vyplýva, že žalobkyňa ešte 09.09.2016 uzavrela manželstvo (žaloba podaná 14.03.2019, pozn.) v ktorom dôsledku prijala priezvisko svojho manžela „Hiščár“.

7. Podaním doručeným okresnému súdu 11.05.2021 žalobkyňa oznámila skrz svojho právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka, že okrem označeného advokáta ju budú v spore zastupovať aj ďalší 4 advokáti s tým, že na doručovanie písomností, ako aj na prijatie náhrady trov konania si z nich zvolila JUDr. Igora Šafranka.

8. Na pojednávaní 20.05.2021 právny zástupca žalobkyne uviedol, že žalobkyňa zotrváva v celom rozsahu na podanej žalobe s tým, že intenzita zásahu do jej spotrebiteľských práv, kvôli ktorému sa domáha priznania finančného zadosťučinenia (FZ) je daná jednak samotným rozsudkom v pôvodnom konaní, ako aj inými rozsudkami v obdobných veciach. Nestotožňuje sa s námietkou žalovaného, že by pre úspešne uplatnenie si FZ spotrebiteľ musel mať v pôvodnom konaní nutne postavenie žalobcu s tým, že z judikatúry vyplýva ako aj zo samotného gramatického výkladu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj z formálno-systematického začlenenia a výkladu označenia tohto ustanovenia, že postačuje, ak v pôvodnom konaní má spotrebiteľ aj postavenie žalovaného, v ktorom sa úspešne dovoľá ochrany svojich spotrebiteľských práv. K námietke žalovaného, že v pôvodnom konaní nedošlo k porušeniu spotrebiteľských práv žalobkyne uviedol, že v pôvodnom konaní sa žalovaný domáhal nároku voči žalobkyni z neplatného právneho úkonu, čím konal v rozpore s odbornou starostlivosťou dodávateľa a toto jeho konanie možno označiť aj ako nekalú praktiku, keďže úverová zmluva, z ktorej sa žalovaný v pôvodnom konaní domáhal voči žalobkyni svojho nároku obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, ako napr. poplatok za správu úveru a za jeho poskytnutie, teda aj napriek tejto svojej vedomosti sa žalovaný mienil obohatiť na úkor žalobkyne, čo je konaním v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na to, že žalovaný v pôvodnom konaní neprejavil ani sebareflexiu, keďže napriek uvedenému sa nároku voči žalobkyni domáhal aj v konaní pred Krajským súdom v Prešove a to aj napriek jeho vedomosti o

rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 147/2017 z 24.04.2018, ktorý pojednával o nesplnení si povinnosti bankou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách s tým, že toto konanie žalovaného, ktorý súc si tohto všetkého vedomý si uplatňoval nárok voči žalobkyni, možno označiť za prípad špeciálnej recidívy v ktorom dôsledku by sa FZ za takýto postup malo zvyšovať. Žalovaný sa v pôvodnom konaní domáhal voči žalobkyni nároku v sume 2 803,- Eur s prísl., žalobkyňa sa domáha FZ v sume 300,- Eur.

Právna zástupkyňa žalovaného na pojednávaní 20.05.2021 uviedla, že žalobu považuje za nedôvodnú v celom rozsahu a navrhuje ju zamietnuť. Už aj z rozhodnutia v pôvodnom konaní vyplýva, že porušenie práv žalobkyne sa nedopustil žalovaný, ale jeho právny predchodca, t.j. banka, pričom žalovaný nadobudol pohľadávku voči žalobkyni v dobrej viere a túto si uplatňoval súdnou cestou. Uplatňovanie si práva preto nemôže byť hodnotené ako konanie v rozpore s dobrými mravmi alebo ako nekalá praktika a uplatnenie tohto práva nemôže byť na ťarchu žalovaného. V súvislosti s námietkou žalobkyne, že žalovaný si mal byť vedomý rozhodnutí s iným konaním uviedla, že rozsudok v pôvodnom konaní bol vyhlásený v roku 2017, pričom v tom čase neexistovala ešte jednotná súdna prax ohľadne uplatňovania § 92 ods. 8 zákona o bankách a existovali rozhodnutia, ktoré žalovaného považovali za aktívne vecne legitimovaného a ním uplatňované nároky mu boli priznané, dokonca v tomto smere nebola jednotná rozhodovacia prax ani na Krajskom súde v Prešove. Poukázala na to, že žalobkyňa si nespĺnila svoje záväzky z úverovej zmluvy a preto nemožno mať za to, že by sa žalovaný chcel na jej úkor bezdôvodne obohatiť. Uplatňovaná suma FZ je neprímeraná, pretože žalovaný porušenie práv žalobkyne nezavinil a žalobkyňa si nespĺnila svoje záväzky z úverovej zmluvy.

V interakcii na vyjadrenie právnej zástupkyne žalovaného, právny zástupca žalobkyne v súvislosti s nejednotnou rozhodovacou praxou na Krajskom súde v Prešove podotkol, že sa jednalo iba o jediný senát, ktorý vybočoval z rozhodovacej praxe s tým, že počas základného konania už bolo vydané zmienené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktoré sa týkalo žalovaného a v ktorom boli námietky žalovaného popreté. Žalobkyňa v pôvodnom konaní v postavení žalovanej čelila nároku na zaplatenie 2 803,- Eur, čo jej spôsobilo psychické vypätie a stres, takže boli porušené jej práva. Z uvedených dôvodov navrhuje žalobe vyhovieť.

Následne právna zástupkyňa žalovaného v súvislosti s konštatovaním, že pôvodne konanie spôsobilo žalobkyni psychické vypätie a stres má za to, že toto si spôsobila žalobkyňa sama, pretože ak by riadne plnila svoje záväzky z úverovej zmluvy, pôvodné súdne konanie sa nemuselo uskutočniť. V ostatnom sa pridrižiava skorších písomných a ústnych vyjadrení, z ktorých dôvodov navrhla žalobu zamietnuť.

9. Okresný súd vykonal dokazovanie vyjadreniami sporových strán, ako aj nimi predloženými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav.

10. Okresný súd Bardejov vo veci vedenej pod sp. zn. 2 C 220/2014 o žalobe žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o. (v tomto konaní v postavení žalovaného, pozn.) proti žalovanej Mária Forišová, nar. 10.09.1984 a spol. (v tomto konaní v postavení žalobkyne, pozn.) o zaplatenie 2 803,- Eur s príslušenstvom, svojím rozsudkom č. k. 2 C 220/2014-126 z 21.04.2017 žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a žalovanej a spol. priznal 100 % nárok na náhradu trov konania. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil jednako tým, že (i) v konaní nebolo preukázané žeby došlo k platnému postúpenou tzv. „bankovej pohľadávky“ uplatňovanej žalobcom voči žalovanej a spol., ktorá „banková pohľadávka“ vznikla z úverovej zmluvy uzavretej 24.11.2006 medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. ako veriteľom (postupca) a žalovanou a spol., na základe ktorej veriteľ (postupca) poskytol žalovanej a spol. spotrebiteľský úver v sume 100 000,- Sk (3 319,39 Eur) a ktorú pohľadávku následne veriteľ (postupca) postúpil žalobcovi (postupník), pretože podľa okresného súdu nebolo preukázané, žeby veriteľ (postupca) pred postúpením tejto pohľadávky žalobcovi (postupník) realizoval voči žalovanej a spol. výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a jednako tým, že (ii) veriteľ (postupca) postúpil žalobcovi (postupníkovi), ktorý je nebankovým subjektom nezosplatnenú pohľadávku, pričom „bankové pohľadávky“ môže spravovať len banka. Z oboch uvedených dôvodov, podľa okresného súdu žalobcovi nesvedčala v spore aktívna vecná legitimácia na uplatňovanie si žalovanej pohľadávky voči žalovanej a spol. a preto jeho žalobu zamietol.

Rozsudok okresného súdu č. k. 2 C 220/2014-126 z 21.04.2017 bol v celom rozsahu potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 41/2018 z 21.06.2018.

11. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

12. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) „Tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.“

13. Podľa poslednej vety § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“

14. Podľa druhej vety § 54 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) „Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.“

15. V danom prípade sa žalobkyňa podanou žalobou domáha priznania jej nároku voči žalovanému, na primerané finančné zadosťučinenie, ako satisfakcie (zadosťučinenia) za to, že žalobkyňa ako spotrebiteľka bola v minulosti v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 2C/220/2014 (ďalej tiež aj len „pôvodné konanie“) úspešnou voči žalovanému ako dodávateľovi, keďže žaloba dodávateľa voči nej bola zamietnutá.

16. Vo vzťahu k § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktoré nestanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku, avšak k uplatneniu tohto práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť automaticky a kedykoľvek. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v cit. poslednej vete § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne na to, aby žalobcovi (spotrebiteľovi) mohlo byť priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie. Z označeného zákonného ustanovenia tak možno vyvodíť, že týmito podmienkami sú: (i) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa a (ii) domáhanie sa primeraného finančného zadosťučinenia od subjektu, ktorý za porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti spotrebiteľa zodpovedá.

17. Pokiaľ ide o prvý z predpokladov na uplatnenie si nároku na primerané finančné zadosťučinenie, ktorý spočíva v úspešnom uplatnení si ochrany práv spotrebiteľom na súde, tak v tomto kontexte je nutné podotknúť, že v zmysle ustálenej súdnej judikatúry, k takémuto úspešnému dovolaniu sa ochrany spotrebiteľských práv môže dôjsť nie len v súdnom konaní na základe žaloby podanej spotrebiteľom voči dodávateľovi, ale aj na základe žaloby o zaplatenie sumy podanej zo strany dodávateľa (veriteľa) voči spotrebiteľovi (dlžníkovi). Inými slovami povedané, k naplneniu tejto zákonnej podmienky dochádza nie len v tých prípadoch, kedy si spotrebiteľ v pôvodnom konaní v postavení žalobcu uplatní porušenie práva alebo povinnosti proti dodávateľovi, ale aj vtedy, keď spotrebiteľ v pôvodnom konaní v postavení žalovaného tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. V tejto spojitosti je potrebné tiež poukázať aj na to, že právo na primerané finančné zadosťučinenie nevzniká už len podaním žaloby, resp. obranou spotrebiteľa proti voči nemu smerujúcej žalobe v pôvodnom konaní, ale až momentom kedy dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde, čo vyplynie až z právoplatného rozhodnutia súdu vydaného v pôvodnom konaní, takže až týmto momentom dôjde k naplneniu prvého predpokladu na úspešné domáhanie sa práva na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pričom v tejto spojitosti je nutné mať tiež na zreteli, že zákon o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená (reálne spôsobená) nejaká ujma, ale postačuje ak porušenie práv alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené predpismi na ochranu spotrebiteľa, bolo spôsobilé takúto ujmu spotrebiteľovi privodiť. Uvedený výklad pojmu „úspešné uplatnenie práva zo strany spotrebiteľa“, je verifikovateľný aj skrze interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo/45/2012 z 24.06.2013, podľa ktorého pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa, t.j. ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

18. V kontexte uvedeného tak možno mať podľa okresného súdu za to, že v predmetnom prípade právoplatným skončením pôvodného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 2 C 220/2014, ktoré právoplatne skončilo v prospech spotrebiteľky (žalobkyne), bol naplnený prvý, avšak iba formálny zákonný predpoklad „úspešného“ uplatnenia ochrany porušenia jej práva alebo povinnosti, umožňujúci v tomto pôvodnom konaní úspešnej žalobkyni (spotrebiteľke) požadovať od žalovaného, v tomto konaní, primerané finančné zadosťučinenie. Z hľadiska materiálnoprávneho významu cit. poslednej

vety § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, je však nutné vysporiadať sa v konkrétnostiach veci s námietkou žalovaného, poľa ktorého v tomto spore žalobkyňa nesvedčí nárok na primerané finančné zadosťučinenie, pretože ani žalobkyňa neuviedla a ani z pôvodného rozhodnutia vo veci sp. zn. 2 C 220/2014 nie je zrejmé, k porušeniu akých spotrebiteľských práv a povinností žalobkyne malo v príčinnej súvislosti s postupom žalovaného dôjsť, ktorých ochrany sa mala v pôvodnom konaní žalobkyňa úspešne dovolať. V súvislosti s uvedenou námietkou žalovaného okresný súd upriamuje pozornosť na znenie cit. poslednej vety § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorej predpokladom na to, aby si spotrebiteľ uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie je, aby si spotrebiteľ či už v postavení žalobcu alebo žalovaného v pôvodnom súdnom konaní úspešne uplatnil cit. „... porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi...“, t.j. bez prívlastku, žeby sa muselo jednať výhradne iba o predpisy „spotrebiteľské“, čo znamená, že sa nemusí jednať výlučne o dovolanie sa v pôvodnom konaní ochrany porušených iba „spotrebiteľských“ práv a povinností, ale o dovolanie sa porušenia akéhokoľvek zákonom stanoveného práva a povinnosti (dovolanie sa zákonnosti). Inými slovami povedané, porušením práva spotrebiteľa je uplatňovanie si dodávateľom voči nemu žalobou takého nároku resp. v takom jeho rozsahu, ktorý je „nezákonný“, t.j. v rozpore s akýmkoľvek zákonom. Ešte inými slovami povedané, podľa okresného súdu, v zmysle explicitného zákonného predpokladu vyjadreného v cit. poslednej vete § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je nevyhnutným, aby sa spotrebiteľ v pôvodnom súdnom konaní úspešne dovolal voči dodávateľovi ochrany proti akejkoľvek nezákonnosti, ktorej sa voči nemu dodávateľ dopustil a to aj v zmysle už zmieneného generálneho výkladového pravidla pre úpravu práv a povinností v dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahoch, podľa ktorého „... pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa...“ (viď vyššie Najvyšší súd SR). 19. Keďže vecná námietka žalovaného sa týkala nie len charakteru práv a povinností, ochrany ktorých sa spotrebiteľ pre priznanie mu nároku na finančné zadosťučinenie musí v pôvodnom súdnom konaní úspešne dovolať, ale sa týkala aj charakteru subjektu voči ktorému sa takto v pôvodnom konaní úspešný spotrebiteľ môže tohto finančného zadosťučinenia domáhať, okresný súd prv, než by sa bol v interakcii na uvedené všeobecné závery zaoberal konkrétnymi okolnosťami danej veci, pristúpil najskôr k všeobecnému vyhodnoteniu aj tejto druhej časti námietky žalovaného. Podľa žalovaného totižto pasívna vecná legitímácia v spore o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi, by mala svedčať iba subjektu, ktorý so spotrebiteľom bezprostredne uzavrel úverovú zmluvu (v danom prípade by to mala byť Slovenská sporiteľňa a.s.), t.j. veriteľ, v súvislosti s uzavretím ktorej sa veriteľ dopustil nezákonnosti a porušil tak spotrebiteľské práva. Uvedená obranná argumentácia žalovaného podľa okresného súdu neobstojí, a to už aj len vzhľadom na vyššie uvedené závery kopírujúce explicitné znenie cit. poslednej vety § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého (opakujem) predpokladom na priznanie spotrebiteľovi finančného zadosťučinenia nie je len porušenie osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa, ale akákoľvek nezákonnosť v postupe dodávateľa, na ktorého je (v porovnaní so spotrebiteľom) kladená vyššia miera zodpovednosti, keďže by mal postupovať s odbornou starostlivosťou a byť znalý účinnej právnej úpravy s vedomím dôsledkov jej porušenia, ale táto argumentácia, podľa okresného súdu, neobstojí ani v interakcii s taktiež explicitným znením ďalšej časti cit. poslednej vety § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorej subjektom voči ktorému sa spotrebiteľ môže domáhať primeraného finančného zadosťučinenia je subjekt, ktorý za porušenie zákona cit. „... zodpovedá“, t.j. nie len ten subjekt, ktorý sa nezákonnosťou voči spotrebiteľovi bezprostredne dopustil, resp. ju „spôsobil“ (napr. nakoncipovaním textu úverovej zmluvy a pod.), tak ako to tvrdí žalovaný, ale zákon pojednáva o významovo širšom pojme a to, že takým subjektom je subjekt, ktorý za spotrebiteľovi spôsobenú nezákonnosť „zodpovedá.“ Vzhľadom na podstatu a právne dôsledky inštitútu cesie (postúpenie pohľadávky), v dôsledku ktorej sa nový veriteľ (postupník) stáva legitímnym, nie len faktickým, ale aj právnym nástupcom pôvodného veriteľa, pretože vstupuje v plnej miere do práv a povinností pôvodného veriteľa, možno mať za to, že postupník vstupuje nie len do nárokov pôvodného veriteľa, ale vstupuje aj do jeho „zodpovedností“, t.j. zodpovedá aj za konanie pôvodného veriteľa, zakladajúce jemu pôvodným veriteľom postúpený nárok. Uvedené je udržateľné aj v tom kontexte, že k „prijatiu“ pôvodným veriteľom (postupca) postupovanej pohľadávky, nie je a ani nemôže byť nový veriteľ (postupník) nútený, takže je v jeho (rozumej postupníka) záujme, keďže ako už bolo uvedené, nevstupuje len do práv, ale aj do povinností, aby sa pred postúpením mu pohľadávky s odbornou starostlivosťou a obozretnosťou oboznámil so zákonnosťou právneho základu jej vzniku, t.j. s úverovou spotrebiteľskou zmluvou na základe ktorej si následne v pôvodnom súdnom konaní ňou založený nárok voči spotrebiteľovi uplatňuje a navyše aj sám postupník (v danom prípade žalovaný), nie len postupca musí postupovať zákonne aj pri cesii, t.j. musí mať vedomosť, aká pohľadávka a za akých podmienok mu môže/nemôže byť postúpená, toľž ak sa jedná o spoločnosť profesionálne

sa zaoberajúcu ich vymáhaním a túto svoju zodpovednosť postupník nemôže prenášať na ramená ani postupcu a už vôbec nie na ramená práva neznaleho spotrebiteľa. A teda, ak si v pôvodnom súdnom konaní postupník (v danom prípade žalovaný), v procesnom postavení žalobcu uplatnil voči spotrebiteľovi jemu postúpenú pohľadávku plynúcu buď z nezákonného právneho titulu (t.j. z vadnej resp. nezákonnej úverovej zmluvy) alebo si uplatňuje jemu nezákonne postúpenú pohľadávku, ktorú napriek tomu ako postupník „prijal“, podľa okresného súdu, v zmysle uvedeného sa jedná o subjekt, ktorému svedčí status osoby za túto nezákonnosť „zodpovednej“, tak ako to predpokladá zákonodarcu v cit. poslednej vete § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Inými slovami, ak či už pôvodný veriteľ (postupca) alebo postupník, ktorému bola pohľadávka postúpená, bol v pôvodnom súdnom spore ním iniciovanom proti spotrebiteľovi, neúspešnou stranou z dôvodu zistenej nezákonnosti a to či už pri koncipovaní samotnej úverovej zmluvy alebo pri postupovaní pohľadávky z nej plynúcej, je podľa okresného súdu tento subjekt aj pasívne vecne legitimovaným v spore spotrebiteľa voči nemu o priznanie spotrebiteľovi primeraného finančného zadosťučinenia, ako satisfakcie za túto nezákonnosť, v dôsledku ktorej bol spotrebiteľ žalobcom „zatiehnutý“ do pôvodného súdneho sporu, v rámci ktorého bol nútený dovoľávať sa ochrany pred touto nezákonnosťou voči práva znalému žalobcovi (postupcovi alebo postupníkovi), ktorý napriek tomu, že už mal vedomosť, napr. z iných konaní v obdobných veciach, o tejto nezákonnosti, súdny spor vyvolal. Podľa okresného súdu, možnosť spotrebiteľa uplatniť si voči v pôvodnom súdnom konaní neúspešnému žalobcovi, ktorý je buď pôvodným veriteľom alebo je veriteľom z titulu postúpenia mu pohľadávky, nárok na primerané finančné zadosťučinenie, nemožno en bloc chápať ako bezhľadnú ochranu spotrebiteľa spojenú so sankcionovaním dodávateľa za využitie jeho práva na súd v prípadoch, kedy dodávateľom alebo jeho právnym nástupcom spôsobovanú nezákonnosť voči spotrebiteľovi v iných obdobných veciach už opakovane právoplatne konštatoval súd tak, ako je tomu aj v tomto prípade, ale jedná sa skôr o realizáciu sankčnej funkcie finančného zadosťučinenia v prípadoch, kedy jeho výchovná či preventívna funkcia napriek iným obdobným veciam, zlyhala.

20. V danom prípade, pri úvahách o dôvodnosti priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni, okresný súd ustálil, že jeho priznanie žalobkyni (spotrebiteľke) voči žalovanému je nevyhnutné pre zavŕšenie ochrany žalobkyne ako spotrebiteľa, pričom okresný súd pri týchto svojich úvahách zohľadnil úspech žalobkyne (spotrebiteľky) v pôvodnom súdnom spore sp. zn. 2 C 220/2014 a najmä, že tento pôvodný súdny spor žalobca (v tomto konaní je to žalovaný, pozn.) voči spotrebiteľke inicioval napriek svojej vedomosti, z iných skutkovo a právne obdobných vecí, o nezákonnom postúpení mu ním žalovanej pohľadávky a to tak pre nepreukázanie realizovania výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ako aj pre postúpenie nezosplatneného úveru nebankovému subjektu, pričom na tejto vedomosti žalobcu postavený pôvodný súdny spor bol spôsobilým negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry žalobkyne (spotrebiteľa) a potenciálne ohroziť jej sociálny i rodinný život.

21. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu, čo však neznamená svojvôľu pri jej určovaní, pretože pri jej stanovení je nutné zohľadniť rôzne kritériá, a to intenzitu zásahu do spotrebiteľských práv, časové trvanie závadného konania dodávateľa, jeho satisfakčnú, sankčnú a preventívnu funkciu. V danom prípade pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého priznania sa žalobkyňa domáha v sume 300,- Eur, okresný súd nemohol vychádzať zo sumy, ktorej sa voči žalobkyni (spotrebiteľke) v pôvodnom súdnom konaní sp. zn. 2 C 220/2014 domáhal žalovaný (dodávateľ), pretože v tomto pôvodnom súdnom konaní nebola ešte vecne posúdená úverová zmluva z 24.11.2006, t.j. nebolo posúdené či táto obsahuje všetky zákonné náležitosti a teda či nárok žalobcu by bol v prípade jeho aktívnej vecnej legitímácie dôvodný ako celok alebo či by žalobca nemal v úmysle sa na úkor spotrebiteľa obohatiť (v prípade absencie zákonných náležitostí v úverovej zmluve) a vzhľadom na žalobný petít, okresný súd nie je na toto posúdenie oprávneným ani v tomto konaní, t.j. nie je oprávneným tento záver o splnení/nesplnení zákonných náležitostí v dotknutej úverovej zmluve prejedikovať v tomto konaní, ak sa navyše voči pôvodnému veriteľovi nejedná ani o res iudicata (vec už rozhodnutú). Okresný súd, preto pri určení primeranosti sumy finančného zadosťučinenia, vychádzal predovšetkým z jeho funkcie, ktorou je, ako už bolo uvedené, v okolnostiach tohto prípadu predovšetkým funkcia sankčná, t.j. cieľom finančného zadosťučinenia bude v tomto prípade žalovaného predovšetkým „pokarhať“ (potrestať), ale nie za to, že sa v pôvodnom súdnom konaní obrátil na súd žalobou voči spotrebiteľovi, ale za to, že tak učinil aj napriek jeho vedomosti z množstva iných skutkovo a právne obdobných jeho vecí, že „zatiehuje“ do sporu spotrebiteľa domáhajúc sa voči nemu nezákonne mu postúpenej pohľadávky a aj napriek tejto vedomosti svojimi opakovanými žalobami zneužíva právo na súd neustálym uplatňovaním opakovaných a nedôvodných žalôb. Inými slovami, keďže v okolnostiach danej veci nebude finančné zadosťučinenie plniť ani tak funkciu preventívnu, ktorá vzhľadom na množstvo iných judikovaných obdobných vecí voči žalovanému evidentne zlyhala, ale bude plniť skôr funkciu satisfakčnú a tiež funkciu sankčnú, okresný súd považuje pre žalobkyňu, ktorá však nepoprela

tvrdenie žalovaného, že doposiaľ si stále neplní svoj záväzok voči pôvodnému veriteľovi z dotknutej úverovej zmluvy za primeranú sumu finančného zadostučinenia v sume 200,- Eur a to aj s ohľadom na závery samotnou žalobkyňou predloženej judikatúry v obdobných veciach, v zmysle ktorých bolo pre jedného spotrebiteľa primeraným zadostučinenie v sume 100,- Eur (napr. pre troch 300,- Eur a pod.). Vo zvyšnej časti, prevyšujúcej priznaný nárok, okresný súd žalobu zamietol.

22. Podľa § 255 ods. 1 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

23. Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

24. Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

25. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 CSP. Žalobkyňa sa v predmetnom konaní domáhala zaplatenia sumy 300,- Eur, pričom úspech mala v časti o zaplatenie 200,- Eur, t.j. úspech mala v rozsahu 66,67 % a neúspech mala v rozsahu 33,33 %, pričom rozsahu úspechu žalobkyne korešponduje na druhej strane neúspech žalovaného a opačne. Vzhľadom na uvedené, tak okresný súd v konaní pomerne úspešnejšej žalobkyni priznal voči pomerne neúspešnejšiemu žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,34 % (66,67 % - 33,33 %). O výške náhrady trov konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie

(§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.